

KIS LAP



LOVAGLÁS A SZOBÁBAN. (Lásd a 327. lapon.)

Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr. 1891. november 22-én.
XLI. kötet, 21. szám. Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

A KIS BÁRÓ TESTVÉRKÉJE.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)



BÉNIKE még egy pillanatig gondolkozott s aztán hirtelen föluggrott és indult az ajtó felé.

— Hová szaladsz? kérdi a nevelő.

— Megyek a nagymamához. Megmondom neki, hogy most már tudok mindent, értem is egészen. Nem vagyok az Elemér testvére, nem is vagyok érdemes rá, hogy annak tartson, mikor olyan veszedelembé döntöttem. De megkérem, hogy engedjen Elemér mellett maradnom. Szolgálni fogok neki, és tudom, Elemér jobban fogja szeretni, ha én leszek az ő szolgája, mint más valaki.

A nevelő nem tartotta vissza, engedte menni, ámbar az öreg báróné azt monda, hogy látni sem akarja közelében ezt a szerencsétlen kis ficzkót. De azért Bénike mégis csak bement hozzá, mély megbánással a lelkében, erős eltökéléssel az elméjében. Nem is sokáig járt oda. Alig tíz perc múlva már vissza tért a nevelő mellé. Most is komoly volt, de nem olyan szomorú mint az imént. Oda simult a nevelőhöz, mintha mindég a legjobb barátok lettek volna.

— Beszéltem a nagymamával . . . azaz bocsánatot kérek . . . a bárónéval. Megbocsátott. Azt mondta, hogy megpróbálja, talán el tudja felejteni, a többiről pedig majd gondoskodik később, ha majd jobban ráér.

— No's, fiam, igazán hálás lehetsz a jó báróné iránt.

— Igenis . . . olyan nagyon jó volt hozzám! Eleinte haragudott, nem is akart szólni, de aztán nagyon nyájas volt. Csak arra intett, ha már tudom mikép van a dolgom, hát most már őt ne szólítsam nagymamának, mert ugyis tudom, hogy nekem ő nem az. Persze, nem is mondhatom neki többé. De még Elemért sem szólíthatom úgy mint eddig . . . hiszen ő a báró urfi . . .

Na, majd meglátjuk, hogyan lesz. Abba még Elemérnek is lesz beleszólása.

— Óh, én tudom, hogy ő megtart engem maga mellett kis inasának. Így még jobb dolgom lesz . . . fogok lovagolhatni, de nem köll majd annyi leczkét tanulnom.

A nevelő jót nevetett.

— Az is majd megvállik, barátocskám. Egyelőre még folytatjuk a tanulást, mert most már én is ráérek. Majd ha a báróné elhatározta, hogy mi legyen veled, akkor aztán lehet máskép. Most pedig azon iparkodjál, hogy ne legyen rád panasz.

— Oh, nem lesz . . . azt már tudom hogy nem lesz!

Olyan keményen, határozottan mondta ezt Bénike, hogy bizvást lehetett hinni neki. És ő maga is valóban erősen el volt tökévelve. S most, hogy így valamiképen elszámolt bünéről, sokkal nyugodtabbnak érezte magát, és először történt ez este, hogy sirdogálás nélkül, félig-meddig elégedetten aludt el ágyában.

Másna
másik vég
igy szolt

— De
már, hog
akarom E

— Jól
lesz.

— Oh,
most már
mindjárt

— Min
natban, u

vetve. Per
szépen so

sürgető
szabad ké

Elemér
nagy kac
séges kor

orvos ezt
ez, hogy
vissza tér

szott azon
— Hog

Hát sem
jőjjön.

Azt pe
oly határ

szokta. M
hatalmas
betegem,

nem a ré
és enged
szerették;
régis kis b

— Jól
engedem,
negyedór

Másnap történt, hogy amott a kastély másik végében Elemér türelmetlenkedve így szólt:

— De hát, doktor bácsi, mikor engedi már, hogy Bénike bejöjjön? Én látni akarom Bénikét!

— Jól van, jól; majd bejön, ha ideje lesz.

— Oh, ezt már hallottam, ez nekem most már nem elég. Azt akarom, hogy mindjárt jöjjön.

— Mindjárt, tüstént, ebben a pillanatban, ugy-e? szólt az öreg doktor nevetve. Persze, ilyen a fiatalság, nem tud szépen sorjára várni. És micsoda nagyon sürgetős végezni valótok van együtt, ha szabad kérdezmem?

Elemér nevetett. Nem olyan csengő, nagy kaczagás volt ez, mint azelőtt, egészséges korában, de mégis nevetett s az orvos ezt nagyon szerette. Biztos jele volt ez, hogy a beteg már javulóban van, vissza tér régi jó kedve. Nos, ez meglátzott azon is, amit Elemér felelt:

— Hogy mi dolgom van Bénikével? Hát semmi. Csak azt akarom, hogy ide jöjjön.

Azt pedig, hogy »akarom«, Elemér oly határozottan mondta, mint régente szokta. Már ezzel megint egészen a régi hatalmas kis báró volt. Amig súlyos betegen, veszedelemben feküdt, bizony nem a régi volt ő; olyan jámbor, szelíd és engedelmes volt, hogy szinte nem is szerették; de most már bezzeg kitör a régi kis báró, tehát vége a nagy bajnak.

— Jól van hát, szólt az orvos. Megengedem, hogy Bénike bejöjjön, de csak negyedórára és ezalatt is leginkább csak

neki szabad beszélni. Mindjárt szólok nagymamának, hogy ő is engedje meg.

A nagymama rögtön belé egyezett, mihelyt az orvos azt mondta, hogy a kis betegnek csak javára lesz, ha teljesül a kívánsága és egy kis időt kedvére tölthet Bénikével. Elő hívták tehát Bénikét és bevezették a beteghez.

Izgatottan, röstelkedve és fülig elvörösödve lépett be Bénike. Megmondták neki, mit rendelt az orvos, aztán magukra hagyták őket.

Bénike a lovagló ostorát tartotta kezében s nem rohant a beteghez, nem borult rá, hogy megölelje, hanem megállott az ágy mellett s kezét a fejéhez emelve, katonásan szalutált.

— No Bénikém, csakhogy megint látjuk egymást! szólt Elemér örömmel.

— Igen is, báró urfi, hála Istennek, megint látjuk egymást, felelé Bénike komolyan. (Lásd a képet a 328—329 l.)

Elemér jóízűen nevetett.

— Jaj Bénike, de bolondos furesán állsz ott. No, de hát te nem örülsz, hogy már jobban vagyok?

De már erre aztán eldobta Bénike a lovagló ostort és oda borulva Elemérre, igaz szeretettel megölelte. Csakhamar azonban ismét hátrább lépett.

— Oh, Elemér... ezt most már nem szabad tennem... csak most az egyszer még megtettem... és talán te is megbocsátod, hogy olyan nagyot vétettem ellened.

— Vétettél ellenem? Már ugyan mit?

— Még nem is tudod? Nem mondták meg neked? Pedig tudnod köll neked is, mindenki tudja.

Oda ült az ágy szélére és szépen, hiven elbeszélte mindent, miért és miképen okozta Elemérnek a veszedelmet. S mikor elmondta, nem csekély meglepetésére látta, hogy Elemér nemcsak nem haragszik, nemcsak megbocsát, hanem inkább vígan szól:

— Jaj de szeretem, hogy ez volt az oka annak az én bal-
esetemnek!

— Szereted? kérde Bénike csodálkozva.

— Hogy ne! Hiszen képzelheted, hogy ha nem így történik és ha nem tudják meg az okát, akkor mind azt gondolták volna, hogy azért pottyantam le a lovamról, mert ügyetlen vagyok, nem való nekem a lovaglás; így aztán nem is engedték volna, hogy többé lovagoljak. De most már egészen másképp áll a dolog. Jaj de szeretem. Mihelyt fölgyógyulok, mindjárt fogunk újra lovagolni.

— Igen is, báró urfi, amint parancsolja! szólta Bénike, megint olyan módon, mint ahogy az inas szokott felelni gazdájának.

Elemér pedig, aki ezt csak tréfának hitte, megint jót nevetett.

— Nincs ám ezen mit nevetni, szólta

Bénike nagyon komolyan. Ez most már így lesz. Nekem így illik beszélnem a báró urfival.

— Ugyan már mit fecsegsz, Bénike?

— Nem fecsegek. Tudom már, hogy a báró urfi... nos hát az más, az a báró urfi. Én pedig szegény árva vagyok és csak azt szeretném, ha itt marad-

hatnék mint a báró urfi kis inasa. Ugy-é, nem üznek el?

Elemér nagyon meg volt lepve, még pedig éppen nem kellemesen. Megértette, hogy amíg ő nagy betegen feküdt, Bénikének megmondtak mindent. Megmondták az ő tudta és akarata nélkül. Most már tehát nincs testvérkéje, vége az ő kedves eszméjének. Nagyon közel járt hozzá, hogy megharagudják. De aztán mást gondolt.

— Ne beszélj már erről, Bénike. Majd

meglátjuk, mi lesz, hogy lesz. Egyelőre minden úgy lesz, ahogy volt. Én ugy akarom, tudod?

— Igenis, báró urfi... tudod, Elemér... hát majd a nagymama...

— Oh, majd beszélek én a nagymamával... meg a nevelő urral. — Igenis Bénike! Remélem, nem volt azóta sok bajod a nevelő urral?



FENT. (Lásd a 331. lapon.)

— Bajod
kedves, jó
— Most
szeretted?

— Jaj
azon bus
amig én i
gyon jól

— Bajom? Oh dehogy! Hiszen olyan kedves, jó ember!

— Most már elhiszed? Talán meg is szeretted?

— De mennyire! Ő jobb volt hozzám, mint a többiek mind. Most már a legjobb barátok vagyunk, ő maga is mondta.



ALANT. (Lásd a 331. lapon.)

— Jaj de örülök ennek! Mindig csak azon busultam, hogy fogtok megfézni, amíg én itt fekszem. Így most már nagyon jól van minden.

Ha Elemér azt mondja, hát Bénike is bele nyugodott, hogy jól van minden, ám-bár sejté, hogy van biz itt valami hiba, mert most már mégsem tudja igazán,

hányadán van. De majd megmondja Elemér, ha egészen fölgyógyul.

Most nem is beszélhetett vele sokat, mert a negyedóra leteltével pontosan beállított a komorna és jelentette, hogy letelt az idő. Nem ellenkeztek, Bénike távozott s Elemér még utána kiáltotta:

— Holnap reggel majd újra hivatalak. El ne sétélj valahová messzire!

Másnap csakugyan megint bemehetett Bénike. A nagymama nem ellenezte, mert az öreg orvos azt mondta, hogy a betegnek most csak javára válik, ha vidáman eltölti az időt kedves pajtásával. Így aztán Bénike az egész napot ott töltötte Elemérnél és csakugyan nagyon jól elszórakoztak. A nagymama és a nevelő, amint szó nélkül figyelemmel kísérték a két fiút, szinte csodálkozva látták, hogy Bénike éppen nem a régi többé. Most már ő kereste Elemérnek a kedvét, szinte leste, mivel szolgálhatna neki. Pedig Elemér egészen a régi maradt; még ő törekedett arra, hogy Bénikének a kedvét töltsse. Ekkép nagyon kellemesen teltek az órák ott a beteg szobájában.

Pár nap multán Elemér már fölkelhetett az ágyból s elsétálgatott a szobákban. Aztán ismét pár nap multával már kimehetett az udvarra. Mikor pedig már ennyire volt, akkor aztán gyorsan haladt. Halvány arca mindinkább pirosodott, keze-lába erősödött s egy-két hét után már versenyfutásra kezdte hivatgatni Bénikét.

Mire idáig jutottak, már megint úgy volt minden, mint régente. Bénike csak várta, hogy az öreg báróné mikor ér

már egyszer rá, hogy megmondja neki, mit gondolt ki az ő számára: elküldi-e a kastélyból, vagy csakugyan megteszi az Elemér kis inasának. De nem történt semmi. Mintha megfeledkeztek volna róla. Bénike voltaképp nem igen bánta, mert nagyon jó dolga volt mellette. Igaz, most már tudta, hogy nem testvére Elemérnek, de az keveset változtatott a dolgon. Elemér csak olyan kedves, szerető testvér módjára viselkedett, mint ezelőtt, és mert ő így tett, a kastély népe sem mert másképp cselekedni. Csak maga Bénike nem viselkedett egészen a régi módon. Most már nem ellenkezett semmiben, nem kívánt semmit, ami Elemérnek kellemetlen lehetett volna. Olyan figyelmes, szerény lett, amint illett lennie. És e mellett éppenséggel nem duzogott, nem mutatott olyasmit, mintha sajnálná, hogy most már nem a testvére Elemérnek. Csak olyan vidám volt, mint régente, és szeretett játszani; de most már mindig vigyázott, nehogy valamit Elemér kedve ellenére tegyen. És ha éppen olyasmi akadt, amit maga nem tudott tisztába hozni, rögtön tudta, hol a segítség: futott a nevelő urhoz és tőle kért tanácsot. Így aztán minden jól ment.

Vig kaczagás, játék most is hangzott a kastélyban, de panasza nem volt senkinek, hogy a fiúk valami pajkosságot művelnének. Elemér, aki már a betegsége előtt is nagyon hallgatott a nevelő tanácsaira, most még inkább rajta volt, hogy a nevelő meg legyen vele elégedve. Bénikének pedig eszébe sem jutott, hogy pajkos csínyekre csábítsa Elemért. Tudtak bőviben kellemes játékokat, melyekkel

senkinek
a nevelő
többször
akárhán

— E
tünk a
nek hit
ságot sz

— A
De a
sem, ug

— D
az mint
neki ler
kányság

Nem
változot
denki jo
még a
tekinten
ért szer

Nem
Elemér
nem aka
ujra lov
mama r

— M
ügyetlen
az is me
tendő r
leszel, r
sétálgas

Igy b
sétán t
nagyot
dolgain.

Egy
télytől,
s már

senkinek sem okoztak bajt. Hiszen maga a nevelő tanította meg rá őket, sőt legtöbbször maga játszott velök és Bénike akárhányszor nevetve mondta:

— Emlékszel-é, Elemér, mennyire féltünk a nevelő urtól? Milyen szörnyetegnek hittük! Pedig mennyi kedves mulatságot szerez nekünk.

— Az ám, mikor vége a leczkének. De a leczkét nem igen szereted most sem, ugy-e?

— Dehogyan nem! No persze, nem olyan az mint a labdázás... de ha meg köll neki lennie, hát az sem valami boszorkányság.

Nem csoda, ha az ily tökéletesen megváltozott Bénikét most lassanként mindenki jobban szerette, mint régente, mikor még a kis báró testvérének kellett őt tekinteni. Mert most igazán saját magát ért szerették.

Nem is volt más hiba, csak az, hogy Elemér egyik reménysége és kívánsága nem akart teljesülni. Hiába kívánta, hogy újra lovagolhasson. Ezt az egyet a nagymama nem engedte meg.

— Meghiszem, hogy nem a magad ügyetlensége miatt estél le. De máskor az is megtörténhetnék. Majd egy pár esztendő múlva, ha nagyobb és erősebb leszel, rákerül újra a sor. Most csak sétálgass gyalog.

Igy hát sétálgattak gyalog s egy ilyen sétán történt aztán valami, ami megint nagyot változtatott az Elemér és Bénike dolgain.

Egy napon jó messzire jártak a kastélytól, versenyt futva, árkon átugrálva, s már jóformán bele fáradtak és sok-

kal csöndesebben kezdtek haza felé ballagni, mikor egy még nem éppen öreg és inkább urias öltözötű ember érte őket utól. Azt kérdezte tőlök: jó uton jár-e itt a báróné kastélya felé.

— Hogy ne! szólt Elemér. Jöjjön csak velünk, mi is oda megyünk, mi oda valók vagyunk.

(Folytatása következik.)

LOVAGLÁS A SZOBÁBAN.

(Képei a czimlajon.)

A KANAPÉ karja
Fel vagyon nyergelve;
Hopp el no, nyargalva
Sajó-Keresztesre!

Sajó-Keresztesre
A Sajó partjára,
Ahol unokáit
Jó nagymama várja.

Várja, várja, várja
Sok, sok édességgel,
Ennél is édesebb
Hü szeretetével.

Gyü te tarka lovam,
Szedjed a négy lábad,
Hogy megöllelhessem
Drága nagymamámat!

A JÓSÁG JUTALMA.

MEGSZÓLALT a csöngetyü a nevelő intézetben s néhány percz multán már jöttek ki a leánykák. Nem voltak sokan, mert nyári szünet lévén, csak néhányan maradtak benn az intézetben. Az igazgató is távol járt s így a leánykák csak Emilia, a tanító-kisaszszony felügyelete alatt voltak. A növen-

dékek éppen egy játékba fogtak, midőn a kapunál csöngettek.

Rögtön oda szaladtak és segítettek kinyitni az ajtót, melyen egy hordár lépett be, kezében jókora csomaggal. Tudakozódott a kisasszony után, aki a lugasban kötögetett. A hordár átadta neki a csomagot, köszönt és távozott.

Az udvaron egyszerre megszűnt a futkosás és nevetgélés, mert a lányok kíváncsiak voltak, meg reménykedtek is, hogy tán valamelyikök számára van valami a csomagban. Hiszen mindnyájoknak voltak szülei és rokonai, kik annyiszor küldöztek nekik egyet-mást.

Csak Adélnak nem volt senkije. Árva leányka volt s az igazgatónő csak kegyelemből tartotta ott, mert Adél szorgalmasan tanult s jól viselkedett. Emiatt az igazgatónő szeretetét is megnyerte.

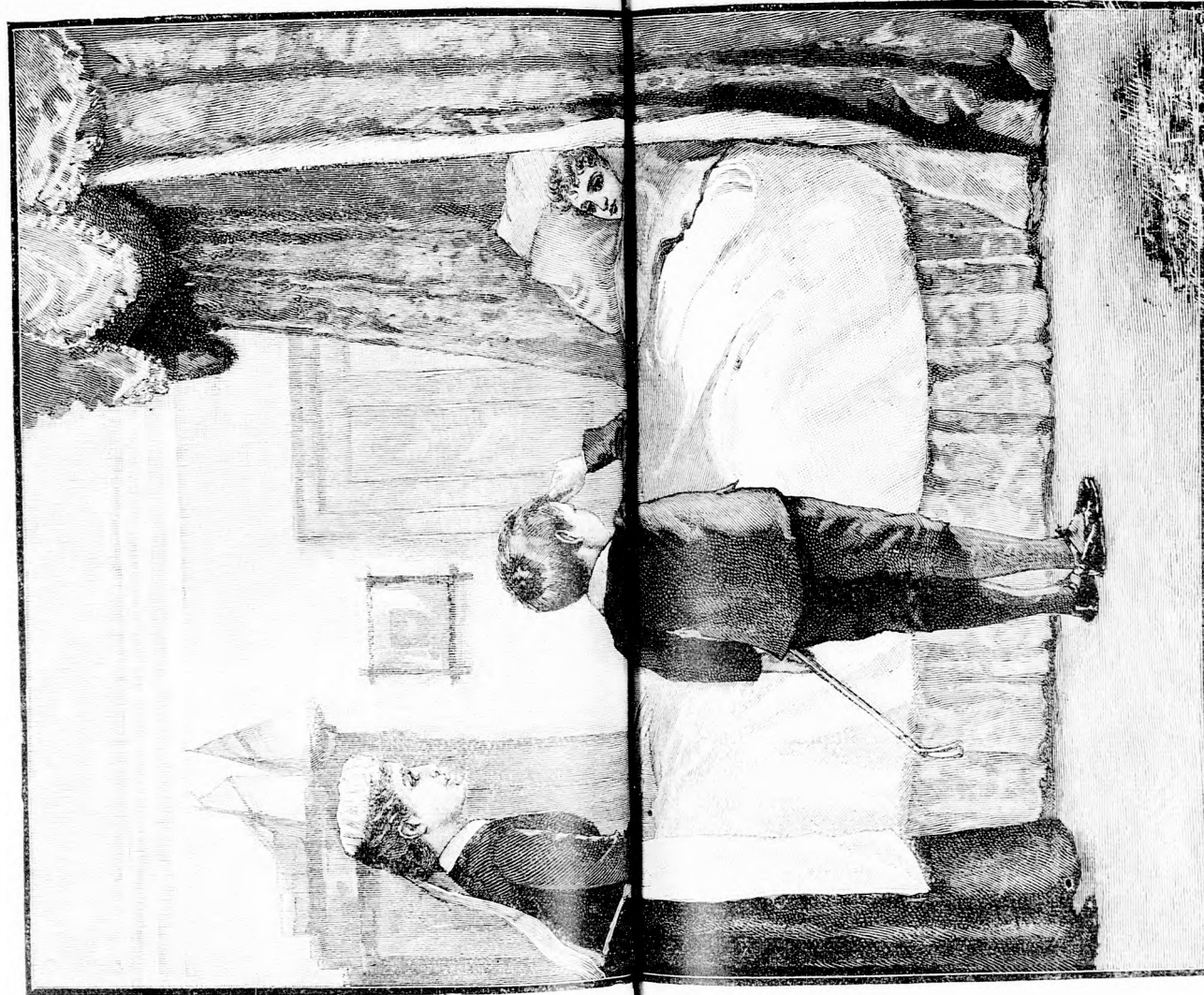
Emilia kisasszony a csomag kibontásával foglalkozott. Nagy volt meglepetése, midőn abból gyönyörű kalapot emelt ki. Egy levél is volt abban az ő számára. Az igazgatónő küldte, valamint a kalapot is, azzal a megbizással, hogy annak a leánykának adja növendékei között, amelyik a *legszebb*.

Rögtön maga mellé szólítá a kis leányokat.

— Kedveseim, mondá, az igazgatónő

ezt a kalapot azzal a megbizással küldi nekem, adjam oda annak, aki köztetek a *legszebb*.

A növendékek ámulva és zavartan



tekintettek a tanítónőre, aki beszédjét így folytatá: — Én tehát azt ajánlom, ti döntsétek el, kié legyen az aján-

dék? — még pedig úgy, hogy szavazzatok, vagyis: mindegyőtök külön leírja, kinek szánja az ajándékot?

A kis lányokat ez a választás a

volt szép. Mind a mellett mégis őt szerettek legjobban szerénysége és jószívüisége miatt. De nemcsak jóságáért akartak ő reá szavazni, hanem azért is, mivel ők

mind gazdag szülők gyermekei, s nem lett volna nehéz nekik olyan kalap birtokába jutni. Maga Adél azonban még reá sem gondolhatott, hogy ő valamikor olyan drága portékát viselhessen. De hát szegény volt, egy csöppet sem vágyakozott holmi cifraságok után. Adélna nézve tehát nem volt nehéz a szavazás, mert ő mindig Ilonát tartotta a legszebbnek, s talán azért, mert Ilonát tartotta a legjobbnak is, akihez teljes szível ragaszkodott. Más részről mégis nehéz volt neki a szavazás, mert azt gondolta, ha Ilonára szavaz, akkor igazságtalanságot követ el többi jó barátjai ellen. De azután mégis csak szemügyre vette Ilona alakját, arcát, szeméit, s az ő nevét írta rá a papiros-lapra.

IGENIS, BÁRÓ URFI! (Lásd a 323. lapon.)

Barátnői ez alatt egy kis összeesküvést rögtönöztek. Össze beszéltek, hogy mindnyájan Adélna szavaznak. Ilona, aki ügyes volt a rajzolásban, elhatározta, hogy mindnyájokat le fogja rajzolni, hibáikkal és gyöngeségeikkel egyetemben. Magán kezdte, s mert kissé rátartós leányka

legnagyobb zavarba hozta. Mert az, akire szerettek volna szavazni, Adél volt, a szegény árva leányka. De ez meg nem

volt, magasan tartott fejjel rajzolta le magát. Képe alá ez volt írva: »Hogy lehetne szép az, aki gögös?«

Emma, aki hiúcska volt, ezt kapta a képéhez: »A páva csak addig szép, míg megszólal.«

A kissé irigy Aranka ránczos arcot mutatott. Képe alá ez volt írva: »Az irigység oly rút, hogy a legszebbet is elcsufítja.«

Adél is le volt rajzolta, csak hogy az ő maga rendes arcával s ezzel a mondattal: »Legszebb, mert legjobb.«

Midőn másnap Emilia kisasszony átnézte a szavazatokat, mindannyin az »Adél« nevét olvasá. Csupán egy szavazólapon volt rajta az »Ilona« név, melyet Adél nyújtott be.

— Helyesen szavaztatok, mondá a kisasszony. Meg vagyok elégedve veletek, mert a legérdemesebbnek szántátok az ajándékot.

Ekkor a leánykák mind el kezdtek tapsolni. Adél kivételével. Midőn a rajzokat átnézte a tanító-kisasszony, hangosan fölnevetett, majd megdicsérte Ilonát ügyes ötletéért. Ekkor át akará nyújtani Adélnak a kalapot, de ez tiltakozó mozdulattal nem fogadta el.

— Ez a jutalom a legszebbnek van szánva, én pedig még szép sem vagyok. Köszönöm, kedves barátom az irántam való gyöngédséget, de én az ajándékot el nem fogadhatom, szólta Adél piruló arccal.

E vissza utasítás ellen a leányok el kezdtek tiltakozni, azt hozván fel, hogy az igazgatónő és Emilia kisasszony a legszebb alatt a legjobbat értették. A tanító megindulva szemlélte őket és így szólt:

— Ti eltaláltátok az igazgatónő gondolatát. Csakugyan az ő akarata szerint választottatok. Adél csak fogadja el az ajándékot.

— Nem, nem! tiltakozott a szerény leányka, az a legszebbnek volt szánva.

— Igenis, a legszebbnek, fejezte be aztán Emilia kisasszony; de a legjobb volt értve alatta, mert a szépség nem

ér semmit, hanem az embernek a jósága ad állandó diszt!

Adél a tanító rábeszélésére mégis csak elfogadta a kalapot.

— És most jeriünk ozsounáznunk! Üljük meg a mai nap szép emlékét.

KELEMEN BLANKA.

FENT ÉS ALANT.

(Képekkel a 324. és 325. lapokon.)



FENT, ott Gizike van, az első emeleti szép butorzatú szobában. Oda kint csipős szellő fujdogál, jobb most bent a szobában, kivált mikor a szoba nemcsak szép és tágas, hanem be is van fűtve. És mikor ebben a kellemes szobában azt teheti, ami neki tetszik.

Most éppen az tetszik neki, hogy a bábujaival mulasson. Öltözteti, vetkezteti, és e közben úgy találja, hogy nincs egészen rendjén a dolog.

— A Viczámknak ez a ruhája nem illik jól a szőke hajához. Más ruhát kell számára csináltatnom. Veszek neki szép kék selyem ruhát, olyan még nincs. Még megvan az a forintom, melyet a múlt héten nagyapától kaptam. Legalább tudom már most, mire költsem.

Mert Gizikének nem volt az könnyű dolog, mire költse el a pénzét. Még pedig igen furcsa ok miatt. Mindene volt, amit csak kívánhatott, így hát nem igen tudott mit vásárolni, ha csak holmi haszontalanságra nem akarta a pénzét elpocsékolni. Már pedig annál meg okosabb volt, hogysem ezt tegye. De ha olyanra költetheti, amiben kedve telik, az már kellemes dolog.

— Sz
ruhát, k
ruhát, a
asztán H
Az ő Ka
ruhája.

A bá
elégedve
kap; leg
féle köll
meg vol

— Ja
jutott! I
mától. I

Megin
Mert a
bája ab
fel. Nem
hát Giz
zene-ért
pet a 3
muzsiká
lenézett.

— A
már vol
csak mu

Aluln
hogy n
A Vicz
latságra
kifogása
lógatva
Már sz
vig nóta

— N
hallgatn
lyen sze
tud játs

— Szép lesz ugy-e, Viczuska, ha új ruhát kapsz... gyönyörű kék selyemruhát, amilyen még nincs? Majd elviszlek aztán Ilusékhoz, hadd bámuljanak meg. Az ő Katuskájának nincs an kék selyem ruhája.

A bábu bizonyosan nagyon meg volt elégedve, hogy szép új kék selyem ruhát kap; legalább nem mondta, hogy másféle köllene neki. Gizike tehát nagyon meg volt elégedve.

— Jaj de örülök, hogy ez most eszembe jutott! Mindjárt el is kérekedem a mamától, hogy megvehessem.

Megindult, de nem messzire jutott. Mert az udvar felől, ahová az ő szobája ablaka nyílt, hegedűszó hallatszott fel. Nem volt valami remek játék, de hát Gizike sem volt még nagyon jeles zene-értő. Figyelve állt meg (Lásd a képet a 324. lapon) és hallgatta az udvari muzsikát. Aztán az ablakhoz lépett és lenézett, hogy ki játszik ottan.

— Ahá! Az a kis leány... egyszer már volt itt, emlékszem reá. No, hát csak muzsikáljon, mi majd tánczolunk.

Alulról éppen olyan vig nóta szólt, hogy nagyon jól lehetett reá tánczolni. A Vicza mindig kész volt minden mulatságra és az ellen sem volt semmi kifogása, hogy Gizike a karjánál fogva lógatva tánczolta vele körül a szobát. Már szinte elállt a lélekezete, mikor a vig nótának vége szakadt.

— No, most már csak így fogom hallgatni és nézem, hogyan játszik, milyen szerencsés ez a kis leány, hogy így tud játszani.

Nem tudom, oda lent az a kis muzsikus leány is azt gondolta-e? Látszani nem igen látszott ugy. Éppen szétnézett jobbra is, balra is, azután föl az emeletre és a hidegtől megkékült ujjait úgy tartotta marokra, mint aki azt szeretné, ha kapna bele valamit. (Lásd a képet a 325. lapon.) Már azt bizony nem volt nehéz kitalálni, hogy most a muzsikája fejében kéreget. No, rá is fért, mert ugyancsak lerítt róla a szegénység, kikandikált még a vállán is, a hol ugyancsak rongyos volt a vékony, kopott köntöskéje. És onnan fölülről Gizike jól látta, hogy az a kis hegedűs leány bizony hiába tartogatja a markát, nem hull abba sehonnan semmi sem.

Nem, még abból az ablakból sem, a honnan Gizike nézett ki.

— Adnék neki valamit, de nincs apró pénzem, gondolá Gizike.

A kis leány, miután egy ideig hiába várt, megindult a kapu felé. Éppen a Gizike ablaka alatt köllött elhaladnia. Nagyon jól látta Gizike, amint az a szegény leányka egy könnyecpet törölt ki a szeméből.

— Mit sírsz, te? Hallod-e, mi a bajod? kérdé Gizike kihajolva, szinte önkéntelenül.

A kis muzsikus leányka nagyot sohajtott, aztán csüggedten vonogatta a vállát.

— Mi haszna kérdi? felelé félig daczosan. Nem érti ugy sem... nem köll a beteg anyjának és kis testvéreinek kenyeret vinnie haza, mint köllene nekem... de hát nincs... hát nincs...

hát éheznek holnapig. Holnap talán jobb helyre találok.

Gizike úgy érezte, mintha elpirult volna.

— Megállj csak! mondá aztán. Várj egy kicsit.

Egy percczel később a szép ezüst forintos ott volt a szegény kis muzsikus leányka kezében.

Gizike pedig így szólt a Viczájához:

— Tánczoltál, érd be vele. Nem kapsz új ruhát. Leczkét kaptunk, Viczuska, ne felejsük el. Fölöslegünk volt és nem tudtunk vele mit csinálni; mindenféle hiába-valóságra gondoltunk, csak arra nem, hogy a fölöslegnek mindig van jó helye: mindig lehet jót tenni vele!

ATYAFI-LÁTOGATÁS.



JERTEK feleségem, lányom,
Megyünk Ruczahátra,
A mi atyafiságunknak
Látogatására!

Lányunkat még nem ismerik —
Hát most ismerjék meg,
A mi jó modoru, művelt,
Drága Réczikénket.

Oly régóta hívogatnak —
Már csak el köll mennünk,
A gazdag vén Hápoghynak
Kedrére köll tennünk.

Egy leánya volt, Ruczilla —
Mehalt a tavaszszal,
Tele tömkölte a begyét
Hat rőf kőczmadzaggal.

Oda hűtták dr. Gólyát,
Házná ki csörével —
De még ő sem segíthetett —
Mehalt még az éjjel.

Azóta bús, szegény öreg,
S csak az vigasztalja,
Ha körülte a rokonság
Hápogását hallja.

S hej ki tudja? — Réczikénket
Ha meglátja-hallja,
Azt a roppant örökséget
Még ő reá hagyja.

Hát csak, feleségem, lányom,
Gyorsan Ruczahátra!
Közel vagyunk, még csak nyolcz öl
Vagy kilenez van hátra.

A FI
öl
merre le
alatta a
erős par
jól elbir
tett val
el nem
Még
sem sze
czélban.
csatába
legtöbb
maga p
ján, mi
a napf
pisztoly
nagy k
meg az
től szer
meg, h
ez nem
tak és
másra.
a kard
De aki
igazi l

KÖZÉPKORI LOVAG.



A FEJE bubjától a lába-fejéig vasba öltözött a hajdankor vitéze. Valamire lépett, bizony szinte megrengett alatta a föld. És ha lóra ült, ugyancsak erős paripának kellett annak lennie, mely jól elbírja. Mert maga a vitéz sem lehetett valami vékony legényke, az ilyen el nem bírta volna a nehéz vértezetet.

Még a hatalmasan megtermett vitéz sem szeretett sokat sétálni a nehéz páncélban, hanem lóra ült s úgy indult csatába, vagy más vitézi kalandra. Lovát legtöbbször szép takaróval borította be, maga pedig lengő tollat viselt vas sisakján, míg a vértetzte ragyogva csillogott a napfényben. A fegyvere nem puska, pisztoly volt, hanem hosszú dárda és nagy kard. Mert nem messziről támadta meg az ellenséget, hanem közelről, szemtől szembe, először a dárdával próbálva meg, hogy kivesse a nyeregből, ha pedig ez nem sikerült, akkor kardot rántottak és kemény csapásokat mértek egymásra. Arra való volt a páncél, hogy a kardcsapás ne árthasson egykönnyen. De aki igazi erős lovag volt és kardja igazi kemény aczélból készült, az elől

még a páncél sem védte meg az ellenséget, mert a hatalmas kardcsapás keresztül törte a páncélt is és leterítette az ellenséget.

Hogy a lovag a nehéz páncélban, nehéz fegyverrel jól tudjon viaskodni, ahhoz nagy erő és gyakorlat volt szükséges. Ezért már fiatalon kezdtek tanulni a harci mesterséget és a legtöbbnek először az apródi szolgálaton kellett átessenie. Előkelő, hatalmas urak fiai is apródoknak mentek, királyokhoz vagy nagyurakhoz, híres vitézekhez és ott tanultak bele a lovagi mesterségbe.

Az apród élete éppen nem volt könnyű és mulatságos. Olyan fiatal legénykéek, akik mai nap még javában járják az iskolát, akkoriban mint apródok már nehéz szolgálatot végeztek. Az apród kötelessége volt legelőször is, hogy korán hajnalban keljen föl és utána nézzen, hányadán vannak a gazdája paripái. Neki magának is hozzá kellett látni, hogy megabrákolja, megtisztítsa, megnyergelje a lovakat. Ha volt a paripák közt olyanféle fiatal ló, mely még nem akart engedelmesskedni, az apród feladata volt, hogy betanítsa; neki köllött rajta lovagolni, vesződni vele, míg csak a tüzes csikóbul engedelmes, hasznos paripa nem lett.

Mikor a lovag fölkel, az apródnak már ott köllött lennie, hogy kiszolgálja, felöltöztesse. Mert a vas páncélba bele bujni nem olyan könnyű volt ám, mint most nekünk a kabátot felöltetni. A páncélruha több darabból állt s mindegyiket nagy gonddal kellett fölesatolni a lovag mellére, karjaira, lábaira; mert az nagy baj lett volna, ha a csatában a lovag egyszerre csak elveszti a páncélt vagy pedig ha úgy van reá adva, hogy a kemény vas ruhától nem tudja mozgatni kezét-lábát. A csatába is el köllött az apródnak kísérsnie a lovagot, hurczolni a pajzsát, dárdáját, mikor a lovagnak nem volt rá szüksége. És sokszor

a hü, fiatal apród maga is ott harczott gazdája oldalán. Csata után pedig kivetkőztette a lovagot a páncéljából és míg a lovag aztán megpihent a kemény tusától, az apródnak szaporán utána kellett látnia sokféle dolgának. A lakománál ő szolgált urának; ha vendég érkezett a várkastélyba, az apród gondoskodott, hogy mindennel jól el legyen látva.

Ilyen kemény szolgálatban érte meg az apród élete tizennyolczadik vagy huszadik évét. De ekkor aztán tudta is ám jól, hogy az igazi lovag mit szokott tenni, hogyan él, mit kíván barátaitól, ellenségeitől, apródaitól. S mikor a serdüülő ifjúból ekképen edzett, ügyes fiatal vitéz lett, akkor aztán fölavatták lovaggá és most már ő tartott apródot, aki neki szolgált.

A vitéz lovagok legfőbb kötelessége az volt, hogy a király parancsára csatába szálljanak és megvédjék az országot az ellenségtől. De mikor nem volt háboru, viaskodtak biz' ők egymás ellen is, sőt nem ritkán akadtak olyanok is, akik rosszra használták erejüket, rabló-lovagokká lettek, erős várkastélyokban laktak s onnan fegyveres kísérettel lecsaptak a vidékre, elfogták az utasokat, kalmárokat, kifosztották a gyöngébbeket. De az ilyeneket előbb-utóbb elérte a büntetés, csufosan végezték életüket a börtönben, hová a király vettette őket.

BARÁTSÁGOS BESZÉLGETÉS.

- NINI! Itt a Röffike!
- Böff, röff! Ni, a Pepike!
- Mit csinálsz itt, Röff barátom!
- Pihenek a nagy munkától. Látod, alig szuszogok, annyira fáradt vagyok.
- Ejnye, ejnye, te szegény! Nem is tudtam, hogy téged is nehéz munkával kinoznak. Ugyan, hogy ha szabad tudnom, mi az a nagy feladatod?

— Hát nem látod itt a vályut? Ezt napjában háromszor is teletöltik és nekem azt mindannyiszor ki köll ennem fenékgig.

— De ha nem kell, ott hagyhatod.

— Már azt biz én nem teszem. Akkor nem töltenék újra tele, és a gazdám panaszkodnék, hogy nem vagyok igazi derék hizó, nem teljesitem kötelességemet.

— Furcsa, furcsa, nagyon furcsa! Nekem inkább az a bajom, hogy nem kapok annyit a tányéromra, amennyit kívánok. Jaj de irigyellek Röffike!

— Én is téged Pepike.

— Hát tudod mit? Cseréljünk! Légy helyettem Pepike, majd én leszek Röffike. Hallottam egy tündérkérőlt, aki ilyen váltást tud csinálni, azt elhívjuk, hogy segítsen.



— Hm! De előbb jó lesz tudnunk, mit cserélünk el egymástól. Hátha mégis megcsalódnánk? Mert lám, nekem nincs cipőcském, harisnyácskám, sem olyan szép kis szoknyácskám. Akkor azt majd én kapom, neked pedig sörteször jut és azt le sem vetheted.

— Az már éppen nagyon jó lesz. Olyan unalmas az az öltözködés! Minden

reggel meg ruhámon az arczom kikapok.

— Mics szabad bel

— Pers sem kíván

— Hogy tad, hogy

nak és fés

magam se szantsanak

— Oh, hogy ha v

vel, akkor mért enge

ják neked, már elég?

— Biz ván mert

mint téged

— Már vedel, jobb

— De h hát én se

enni-inni is olyan mire jó?

— Elég arra gond

gyon font

bet sem t

bir, és hem Ettől hiz

örül ha lá — És már moz

reggel megmosdatnak, mégfésülnek, s ha ruhámon folt esik, ha a kezem vagy az arcom szurtos lesz, akkor mindjárt kikapok.

— Micsoda? Talán bizony nem is szabad bele hemperegned a pocsolóyába?

— Persze hogy nem! De azt magam sem kívánom.

— Hogy ne? Hiszen éppen most mondtad, hogy nincs kedvedre, ha mosdatnak és fésülnek. Nem is csodálom, arra magam sem állok rá, hogy effélével boszantsanak.

— Oh, hát azért példálózik a dada, hogy ha valamit nem teszek szép szerivel, akkor hozzád hasonlítok? Hát neked mért engedik meg? S mért nem mondják neked, mikor eszel, soha ezt, hogy: már elég?

— Biz azt magam sem tudom. Nyilván mert nagyon szeretnek, jobban tán, mint tégedet.

— Már ez sehogy sincsen rendjén.

— Meghiszem. Nem is cserélek én veled, jobb dolgom van én nekem.

— De hirtelen büszke lettél! Jól van, hát én sem cserélek. Mert ha kapnék emmi-inni mindig úgy mint te, belőlem is olyan hájtömeg válnék és ez ugyan mire jó?

— Elég ha a gazdám tudja, nekem arra gondom nincs. De bizonynal nagyon fontos és sokat ér, ha valaki egyebet sem tesz, csak eszik-iszik, amennyit bír, és hempereg, ahol éppen kedve tartja. Ettől hizom oly pompásan, hogy gazdám örül ha lát.

— És ha végre úgy meghíztál, hogy már mozdulni sem tudsz, akkor te is

úgy jársz, mint a minap a szomszédban a nagy Röffencs járt vala? No már akkor nem irigyeltek és csakugyan nem cserélek.

— A nagy Röffencs? Jól ismertem. S minap, igaz, hallottam is valamit. Szörnyű módon sivalkodott, de azután elhallgatott s úgy hiszem, már nincs baja.

— Persze hogy nincs, mert leszurták s lett belőle szalonna, hurka, kolbász, oldalas; a négy sonkáját megfüstölik.

— Rettenetes! Mit ijesztgetsz? Rajtam ez nem eshetik meg, nem, soha, ezt nem hiszem! Ámde mert már úgy beszéltek, hát cseréljünk, s én ráállok, hogy ne egyem eleget, mosdassanak, fésüljenek; te ezt úgy sem szereted s a helyemben mindig torkig ehetsz.

— Köszönöm, már mást gondoltam s úgy látom, az nem lesz jó; a moeskosság, a zabálás, csak a hizónak való.

— Ha már így van, mit tegyek? Hizom tovább, míg lehet s ha jönnek a hosszú késsel, megpróbálom, elfutok.



MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTOK.

A „Kis Lap” XL. kötet 18-dik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

A háromszéki székeleyk.

Helyesen fejtették meg: Leskó Irénke és Piroška, Schulz Mariska, Kinneth Margit, ifj. Máriássy Miklós, Königsthal Leo, Patterson Margit és Orsolya (részben), Horváth Böske, Löwinger Stefi és Lenke, ifj. Schwartzter Otto, Prettenhoffer Pisti, Back Margit, Rosen-

thal Ella, Szinnyey Rózsika, Lingauer Mariska és Sándor, Gerő Jolán és Margit, Kirchmayer Paula és Ödön, Osztóics Margit, Loyczel Irma, Szöllősy Auél, Moser Ferencz és Miksa, Könyöki Ella, Bernáth Emil és D. (A nevedet teljesen illik kiírni. F. b.), Dienes Mariska.

*

A „Kis Lap“ XL. kötet 18-dik számában közölt rejtett név megfejtése:

P
M Á K
K A Z A L
A L A M U S Z I
G A Z D Á T L A N
P Á Z M Á N Y P É T E R
A K R O P O L I S Z
E R Z S É B E T
T A T Á R
Z S E B
R

Helyesen fejtették meg: Gerő Jolán és Margit, Szinnyey Rózsika, Lingauer Mariska és Sándor, Kirchmayer Paula és Ödön (részben).

*

A „Kis Lap“ XLI kötet 19-dik számában közölt kockarejtvény megfejtése:

I	L	D	I	K	O
L	I	L	I	O	M
D	A	T	O	LY	A
I	N	D	I	Á	N
K	A	L	O	CS	A
O	SZ	T	R	Á	K

Helyesen fejtették meg: Hajós Anna, Wenckheim Mariska, Véghely Flóra és Dezső, Donáth Fáni (sajátkezű írást kívánok, F. b.) Taussig Andor, Bergl Ernő, Moser Ferencz és Miksa, Kelemen Blanka, Moesz Izabella és Iluska, Osztóics Margit, ifj. gr.

Csáky Gyula, Kirchmayer Paula és Ödön, Dvorszky Paula, Feldl Felice, Kinneth Margit, Kármán Tódor és Miklós, Sulyok Eszti, Széll Erzsike, br. Majthényi Józsi, Lukács József.

*

A „Kis Lap“ XLI. kötet 19-dik számában közölt rejtett név megfejtése:

Andrássy Gyula.

Helyesen fejtették meg: Fridrich Gizella, Szöllősy Aurél, Kirchmayer Paula és Ödön, Loyczel Irma, Moesz Izabella és Iluska, Kelemen Blanka, Moser Ferencz és Miksa, Bergl Ernő, Taussig Andor, Véghely Flóra és Dezső, Donáth Fanni, Wenckheim Mariska, Hajós Anna, Osztóics Margit, Kármán Tódor és Miklós, Lukács József.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Ányos Albin. Persze hogy meghibbant az én pennám: nem Báthory Gábor, de B. *István* volt a lengyeleknek magyar származásu hatalmas és bölcs királya. Dicséretedre válik, hogy figyelemmel olvasod a »Kis Lap« minden közleményét. — Könyöki Ella. Üdvözöllek. A zimankós idő bekövetkezett már, s jó mamád ígérete már most csak annál becsesebb előttem. Annak idején tehát elő is állok az én kis szegénnyemmel. — Lövinger testv. Az elhasznált levélbélyegeket nem én árusítom el, hanem egy szorgalmas szegény kis diáknak juttatom, aki ezekből a bélyegekből egy-egy könyvecskét vásárol magának. — Patterson testv. Hol maradt a vonal-rejtvény megfejtése? Magam csak nem kereshetem a kiindulási s a végvonalat? Kérem tehát a nyitját. — Hochfelder Dezső. Az elsőt közlöm, ha bővítve küldöd be, mert a rejtett mondatod nincs kimerítve. Hol maradt az: *anya, karika, kerek, rak, mer stb.*? — Barkó Lehel. Kérésed teljesítésére csak akkor vállalkozom, ha kedves szüleid is belé egyeznek. — Stauber testv. A küldeményt vettem. Köszönöm és átszolgáltatom. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓTÉKONYSÁG.

A »Gyermekbarát« céljaink előmozdítására: Königsthal Leo 1 frt., Stauber testvérek 1 frt. 40 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.